

EL MISTERI D'ALCATRAZ

Des que va trobar aquella caixa dins de la sequoia, un munt de preguntes se li van passar pel cap; Per què va trigar tant en escapar el reclús? ; Com va aconseguir escapar d'aquella presó? I el més curiós, com havia arribat el diari del condemnat aquí a casa seva?

Era massa difícil esbrinar com havia arribat un diari personal d'un presoner de la presó d'Alcatraz fins aquí a Murol. La Violette volia resoldre l'enigma però li faltaven massa peces encara. Tota la informació estava al diari, però no estava lligada, no seguia cap ordre. La setmana següent anaven a veure els seus cosins a Sant Francisco, que feia dos mesos i escaig s'hi havien traslladat. Era una oportunitat perfecta per dir-los a la seva família que volia anar a visitar la presó d'Alcatraz, ja que era un lloc amb molta història.

Es va passar tota la setmana rellegint el diari, tot el que sabia del cert era que el criminal, anomenat Dennis, havia estat codemnat a vint anys entre barrots per haver escapat del manicomi i matar a diverses persones.

Mentre pujava al cotxe per anar a l'aeroport, va dubtar si endur-se el diari, perquè si algú de la seva família el llegia, ja no la deixarien anar a la presó. Va decidir arriscar-se. Se l'emportaria i l'amagaria d'alguna manera. Com que hi havien 10 hores de vol, tindria temps de tornar a llegir el diari, per veure si trobava més dades.

Va arribar l'aeroport internacional de San Francisco a les 7 de la tarda, i a casa dels seus parents a tres quarts de vuit. Després d'abraçar en Michel i en Claude, els seus cosins bessons de la mateixa edat que ella, es va instal·lar a la seva habitació i els va explicar fil per randa el que havia descobert. Com més parlava, més els agradava la història. Volien ser partíceps de l'aventura. A l' hora de sopar, tots tres els van demanar als pares que volien anar a visitar el famós presidi.

A l'endemà, tot i el "jet lag" de la Violette, es van aixecar aviat per idear la manera que quan estiguessin a la presó, poder-se separar dels pares i poder inspeccionar al seu aire. Això incloïa entrar a les sales prohibides. Mitja hora més tard, van a anar a esmorzar a un típic bar americà on els van servir pancakes amb xarop d'auró, ous ferrats amb cansalada viada i uns muffins de nabius. Amb la panxa plena, van dirigir-se cap al moll 33, des d'on sortia el ferry fins a la illa d'Alcatraz.

Un cop a la illa, començà la visita. Després de les primeres indicacions del guia, van començar a caminar cap els edificis. Era l'hora d'iniciar el pla. En Claude es quedaria amb els pares per distreure'ls mentre els seus cosins marxaven i es dispersaven, tots portaven el mòbil i els auriculars a la butxaca per poder-se comunicar entre ells. La Violette aniria cap a l'habitació del criminal i en Michel, aniria al lavabo, que era per on es va escapar el criminal. Quan tots estiguessin al seu lloc, en Michel trucaria al seu germà per explicar-li que ja estaven a punt, llavors en Claude, que sabia molt sobre circuits elèctrics, s'allunyaria dels pares, aniria a la sala d'interruptors i aturaria els llums fent que es quedés tot a les fosques durant un parell d'hores. Tot plegat els permetria tenir molt temps per investigar cada centímetre d'aquella presó.

Amb molta destresa, la Violette es va moure cap a l'antiga habitació del fugitiu, la 304 i la va registrar amb cautela a la llum de la llanterna del mòbil. Va mirar sota el llit, ni rastre de cap indici. Quan es va aixecar del terra, va ensopegar amb una rajola mal col·locada. La va enlluernar amb la llum del dispositiu per no tornar a caure i hi va veure una cosa que brillava, era una cadena rovellada i una clau.

Per altra banda, el seu cosí Michel no va trobar res, sols un parell de vidres i un grafit roig al mirall que deia, en anglès,:" Busca la resposta en l'os que pot desprendre emissions perilloses". No li va donar cap importància.

Al cap d'uns minuts, es van reunir tots al lavabo.

- Jo he trobat una cadena i una clau sota una rajola.
- Jo no he fet cap descobriment, a part d'aquest grafit del mirall.
- Jo he apagat els llums, tal i com m'heu dit que faci- Va dir en Claude.- Puc veure la cadena, siusplau?
- Clar, tota teva.
- Jo diria que això és una cadena d'aquells vàters antics, com els que hi ha a casa de l'àvia
- Et dono tota la raó, germanet. Ara hauríem de mirar si hi ha cap inodor que li falti la seva cadena.

I, en efecte, hi havia un vàter sense cadena. La van col·locar, la van estirar i automàticament, va sortir un mirall de la cisterna del vàter on indicava que havien de fer cas al grafit del mirall.

-Violette, això és feina teva. Tu ets la millor amb els enigmes i amb l'anatomia humana.- comentà Michel.

- Ho esbrinaré amb molt de gust... Ja està, us ho dic?

Els nois van assentir simultàneament.

-No és gaire complicat, es refereix al radi, un os situat al braç. En el procés d'evolució humana, els simis van començar a caminar erguits perquè necessitaven tenir les mans lliures per poder agafar aliments situats a més alçada. Tenint en compte aquesta informació,-va seguir la Violette- sols cal pensar que som simis i hem d'agafar menjar d'algun lloc més alt.

A sobre dels seus caps hi havia un armariet, el van obrir i hi van trobar un paperet amb el nombre 5. Van entrar al cinquè inodor, van empènyer una rajola de la paret i...

Van mirar cap avall i van veure un cadàver momificat, la cosa que els va cridar més l'atenció és que ,al costat, hi havia una navalla amb la que probablement el criminal li va lacerar una sequoia a l'esquena. En aquell moment, la Violette ho va entendre tot.

Era evident que la sequoia era un arbre autòcton de Califòrnia. Anys enrere, es va fer una importació d'aquests arbres i un d'ells, van anar a parar a Muroi. El diari del presoner el va trobar a l'interior d'una sequoia al costat de casa seva.

Just quan va acabar d'explicar als seus cosins el raonament, va tornar la llum i van reagrupar-se amb els pares.

La Violette va tornar a casa amb les preguntes resoltes, però li va sorgir una de nova: Com va escapar del manicomi?